

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRÉDÉRIC BOUÏET

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

— Η ύπνωση Αρθούρου Χάρως είχε ή πιο παρ'ότιν κ' ή πιο διασκεδαστική απ' όλες όσες μωρτζαν στο στάδιο μου, άρχισε να μάς διηγείται ο διάδοχος Λονδρέζος ντεντεντίβ Μπιάννεϊ.

Ο Αρθούρος Χάρως ήταν ήθοποιός. Η άξια του ός καλλιτέχνη ήταν πολύ μέτρια κ' ή φήμη του άξίτη μετριώτερη. Κι αυτό του κατοφανότανε πολύ και τότε μαράζι, γιατί είχε μεγάλη ιδέα για την άξια του. Όσοι όμιλούσανε άργότερα ο ίδιος, απ' τον καιρό που γνωρίστημε με την Ηντιβ Έβανς, μια νέα και ή όσο κ' όμορφη, που ήτανε γουερνεράντα σ' ένα πλουσιότατο, ή μόνη του σκέψης ήταν αυτή: Πώς να φημισθή, πώς να διαπορή, πώς να κλυτήνη.

— Άλλά δεν είχε τίποτα, έλεγε στην Ηντιβ. Η εύτυχία έρχεται στη φήμη. Μπορείς να κάνεις να σε γνωρίση ο κόσμος; Έγινες σπουδαίος. Δεν μπορείς; Θα μείνεις για πάντα άφανός, κ' ές άεσα μεγάλος καλλιτέχνης.

Έτσι έλεγε ο Αρθούρος Χάρως. Και προσπαθούσε όλοένα να βρή ένα μέσο ν' άνοστη τόνοια του, να γίνει θόρυβος γι' αυτόν, να νά γίνει διάσημος.

Τέλος, ένα βράδι ο Αρθούρος Χάρως είχε στην Ηντιβ: — Άγαπητή Ηντιβ, έχω έπινοήσει ένα μέσο άσφαλίστατο για να φημισθώ. Δεν είναι τίποτα, μια φάσμα μόνο. Είναι άπλοστάτο. Ο σκοπός μου είναι να πάθη ο πολύς κόσμος τόνόμα μου. Άλλά δεν είναι τίποτα, έρχονται μόνο τους. Στόν καιρό μας, τό πάν στη ζωή είναι ή ρεκάλια. Χωρίς αυτή, τό πνεύμα, ή άληθινή άξία, χάνεται, παραγνωρίζεται. Εγώ ανακάλυψα τό μόνο μέσο για να γίνει μεγάλη προσωπικότης. Θα ίδεις, θα ίδης...

Μια βδομάδα άργότερα, ή έφημερίδες όλες του Λονδίνου άρχισαν ν' άσχυρόνται με μια πολύ σκοτεινή και μυστηριώδη ύπόθεσι, που δήγησε τρομερά τό ενδιαφέρον του άνεγνωστού κοινού. Μια νεαρή παιδα γαγός, ή δεσποινίς Ηντιβ Έβανς, ήλιαιός μόλις είκοσι τριών ετών, είχε εξαφανισθή μυστηριώδως πρό τριών ήμερών, μια Παρασκευή. Επειδή την ημέρα εκείνη έτυχε τά παιδιά να λείπουνε με τη μητέρα τους σε κάποια θέα τους πού γύρωσε, ή μή Έβανς είχε πάρει άδεια έξόδου κ' είχε βγή έξω. Πού είχε πάει δεν ήξερε κανένας. Η μόνη που την είχε πλοήσει φήμη, ήταν ή μικρή καμαριέρα. Και τό μόνο που της είχε πει ή μή Έβανς, ήτανε πως είχε ραντεβού μ' ένα φίλο της.

Την άλλη μέρα ή άστυνομία είχε μάθει κάποιες και τόνομα και τη διεύθυνε του φίλου της. Τόνόμα του ήταν Αρθούρος Χάρως. Ήταν ήθοποιός. Τόν έζησαν τότε για να του πάρουνε πληροφορίες για τη φίλη του, μα δεν τον βρήκαν πουθενά. Μάθανε μόνον ότ' τους γειτόνους πως είχανε τρεις μέρες να τον ιδούν. Πού είχε πάει, κανείς δεν ήξερε.

Την άλλη μέρα όλες ή έφημερίδες του Λονδίνου γράφανε με μεγάλη μαύρα γράμματα: «Τό άποτροπαιόν έγκλημα ένα ήθοποιού κλπ. κλπ.»

Κατά τας καταθέσεις των γειτόνων, τό άπόγευμα εκείνου της Παρασκευής, ο νεαρός ήθοποιός είχε γυρίσει σπίτι του στις τέσσερες, μαζ' μ' ένα κορίτσι, που τά χωρακτηριστικά του συνέκλειταν άκριβώς με τά χωρακτηριστικά της Ηντιβ Έβανς. Δεν έπληξε άμφιβολία πως ήταν αυτή. Είχαν κλειστή μέσα, λίγη ώρα μετά τον έρχομό τους, φωνές δυνατές είχαν άκουσθή απ' τό δωμάτιο του ήθοποιού. Αυτό όμως δεν τους έκανε καμιά εντύπωση, γιατί συχνά άκούγανε τον ήθοποιό να φωνάζη, όταν μάθαινε τους φίλους του.

Κατά τις εβρά τό βράδι τό κορίτσι βγήκε έξω και γύρισε σε λίγο με μια μπαλίτσα ούάντεντα στο χέρι. Τη νύχτα, κατά τις δύο ή ώρα, είχαν άκούσει κρότο στη σκάλα. Κάποιος κατέβηκε. Τον κρότο τον είχε άκούσει ή σπανιολογική, ποίχε πονόδοντο και δεν είχε κοιμηθή όλη τη νύχτα. Ήταν τό βήμα του Αρθούρου Χάρως. Ο ήθοποιός είχε κατεβή μόνος του τη σκάλα. Απο την ώρα εκείνη κανένας δεν είχε δει τον Αρθούρο Χάρως, ούτε τη δεσποινίδα, ποίχε βρθεη μαζί του, και δεν έφρανε γι' αυτούς τό παραμυθό.

Η άστυνομία παρεδίωξε την πορτα και μπηξε μέσα στο δωμάτιο του ήθοποιού. Πράγματι τρομερά άποκαλύφθηκαν τότε. Στο πάτωμα ήτανε πολλές μικρές κηλίδες αίματος, που, αν και τις είχανε ξεπλύνει, φανώνονταν καθαρά άκόμα. Σε μια άκρη της κάμαρης ήταν ένας κούβας. Στο τραπέζι άπάνω ήταν ένα μεγάλο πεποιημένο μαζάρι κ' ένα πρίονι, καινούφ-

για και τά δύο. Και, τό χειρότερο, μέσ' στην θεομίστρα βρεθήκανε και λίγα κοκκία, κοκκία σπασμένα σε μικρά-μικρά κομματάκια. Ήταν όλοφάνερο πως είχε γίνει έγκλημα. Ο Αρθούρος Χάρως είχε κλειδώσει τό θύμα μέσ' στο δωμάτιο του, και τότε σκοτώσει για λόγους άγνωστούς—τό πιθανώτερο έρωτισούς. Έπειτα είχε κάνει τό πτόμα κομμάτια, για να κρύψη καλύτερα τό ίχνος του έγκλήματός του. Τό ούάντεντα φαίνεται ότι τό μεταχειρίστηκε για να κρύψη ένα μέρος του πτόματος. Τό όπόλοιτο ο δολοφόνος τό είχε πάρει μαζί του, χωρίς άμφιβολία, γιατί έλειπε απ' τό δωμάτιο του ή μεγάλη του βαλίτσα...

Η σνγκίνηση του κοινού ήτανε μεγάλη. Τό άποτροπαιόν του έγκλήματος, τό μυστηριώδες των έλατηριών και ή άνιχνιστάθη φήμη του δολοφόνου, όλ' αυτά έκαναν την ύπόθεσι πολύ ενδιαφέροντα, και γι' αυτή μιλούσε κόσμο όχι μόνο τό Λονδίνο, αλλά και ή Άγγλία όλόκληρη και ο πάρος όλος. Κι οι πιο έπαίθους άστυνομικοί τάβρισαν μπαστάτσια. Όλες ή άνακρίσεις πήγαν χαμένες. Όλες ή έρευνες στους σιδηροδρομικούς σταθμούς κ' όλες ή προσπάθειες της άκασούνης δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα.

Άετομερείς πειραματές του ήθοποιού και φωτογραφίες του διάφορες κομμάστριαν από την άστυνομία παντού και δημοσιεύτηκαν σ' όλες τις έφημερίδες. Μα ο ήθοποιός είχε γίνει άφανός!

Ο Αρθούρος Χάρως χαταότις τόρα σε συνάντησε όλο τον κόσμο. Η φήμη του—ός δολοφόνου τουλάχιστον—είχε γίνει διεθνής.

Τέλος, άξίωμα, ένα κορί, ή έφημερίδες διελάσανε πως ο Αρθούρος Χάρως είχε βρεθή. Αντι να καταγγέλη σε καμιά μαζωρή γλώσσα, όπως νόμιζαν όλοι, είχε καταλάβει, άπλοστάτα, σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, σε μια μαζωρή ν' άποκρηγή όχη του Ταμείους κ' προνόσσε τον καιρό του φανώντατος.

Τόν βρήκαν, λοιπόν, τέλος, τον πάσανε και τον φέσανε στο Λονδίνο, όπως και τον μεταχειρίστηκαν όπως μεταχειρίζονται τους δολοφόνους. Τόν άνεκρναν άμείσος, με μη την άνάκριση τον ή σνγκίνηση και τό ενδιαφέρον ποίχε προκαλέσει τό τρομερό μυστικό του, χάρηκε και διαλύθηκε άμείσος, σαν σπανιόφουσα.

Όταν άκουσε γιατί τον κατηγορούν, ο Αρθούρος Χάρως, που ός τη στιγμή αυτή προσκοίτανε πως δεν καταλάβαινε τίποτα, είχε άφελίστατα πως ή μή Ηντιβ Έβανς είχε πάει σε μια μικρή έπαρεια για να επισκεφθή μια γρηά θεία της, ποίταν άφορσθη και κινδύνει. Κι αυτός έτυχε να μην έξη δουλειά και πήγε να περάση, άπλοστάτα, λίγες μέρες στην έρηξη, όσο να γυρίση ή φίλη του...

Τόν ρώτησαν και για τό ένοχοποιημά πιστήρια ποίχαν βρεθί στο δωμάτιο του, και τις φωνές ποίχαν άκούσει οι γείτονες κλπ. κλπ. Ο ήθοποιός γέλωσε. Και τους έξηγήσε πως έφρόνασε ο ίδιος άποστηβίζοντας κάποιον ούλο και πως είχε φάγει τη νύχτα μαζί με την Ηντιβ για να την σκευδή ός τό σιδηροδρομικό σταθμό, πως τό ούάντεντα ποίχαν άγοράσει τό θέλανε για να ξεπλύνουνε τό δάκτυλο τους και πως τά κοκκία ποίχανε βρεθί μέσ' στη θεομίστρα, δεν ήτανε παρά μερικά ύπολείματα ενός λαγού που είχαν μαζωρήνη και τον είχαν φάει. Έπίσης ή λίγες σταγονές του αίματος που βρήκαν στο αίμαμα ήταν από ένα μικρό κόψιμο, στο δάκτυλό του, που δεν είχε άκόμα κλείσει και που ο ήθοποιός τόνειξε στον άνακριτή άμείσος.

Φανότανε πια πως ο ήθοποιός έλεγε την άλήθεια και πως όλ' αυτά ήταν σωστά. Η άστυνομία έζησαν τότε πληροφορούμενη για την Ηντιβ Έβανς. Και δεν διασκελετήσανε να τη βρουν, όπως διασκελετήσανε να βρουν τον Αρθούρο Χάρως. Την βρήκαν άμείσος. Δεν είχε πάθει τό παραμυθό. Και βεβίωσε άπόλυτως τό λεγόμενα του φίλου της Αρθούρου.

Αυτή ήταν όλη-όλη ή περίφημη ύπόθεσι της Δολοφονίας του Αρθούρου Χάρως.

Καταλάβαινετε νομίζω τόρα, συνέχισε ο φίλος μου άστενομικός, τί είδους τέχνασμα μεταχειρίστηκε ο ήθοποιός για ν' άνοστη τόνοια του και ν' άπεκτήνη φήμη. Τό διασκεδαστικώτερο όμως απ' όλα είναι πως ο κόσμος μυστίστηκε τό κόλλο του. Κι όταν τον άφισαμε έλεύθερο, τον ύπόδεχτημε με μια γρηή πρόφαση... Ο Χάρως την είχε πάθει για καλή...

Κι έτσι, αντι να γίνει μεγάλος καλλιτέχνης, όπως νόμιζε, ο Αρθούρος Χάρως άναγκάστηκε να εξαταλείνη όριστικά τό θέατρο. Εδνυχός όμως γι' αυτόν, πείνανε εντομιστά ή φροσθηθεί θεία της φίλης του. Η Ηντιβ πληροφορήθηκε τότε ένα μέρος της περιουσίας της κ' ο Αρθούρος Χάρως άισονομήθηκε κάτω. Νομίζω μάλιστα πως παντρεύτηκανε...

